

Každá krajina, oblast, místo má svůj název. Třeba trampská osada Toronto, Jihočeský kraj, Orlická přehrada, Moravský kras...

Mohl bych pokračovat do vyplnění paměti mého počítače, na kterém tyto řádky píši. Ale je i mnoho údolí. Třeba Údolí smrti. Je to někde v Kalifornii v USA.

(Prdlačka proti mému údolí) Nebo Babiččino údolí. To znáte od Boženy Němcové. Já našel také údolí a pojmenoval ho. Můžete mne titulovat objevitelem.

Údolí Kreténů

Kretén. Znáám to jako diagnózu: „Duševně omezený člověk.“ Dnes jsem se o tom dočetl spoustu nových informací. Ale to už tak je. Pokrok nezastavíš. Prostě budu hovořit o kreténech.

Začalo to nevinně. Dáša, produkční, mi na jednom výjezdu pověděla o jednom dalším, ale problematickém výjezdu. A že zavoláme panu zvukaři. Již předtím Dáša produkční hovořila s produkční z Údolí Kreténů. Jevila se jako kretén, ale nakonec dostala zjeváno od investora jejich údolí, tedy koncertu produkovaného právě touto paní. Vyřazuji ji ze seznamu. Měla mít číslo „K1“ (K=kretén, x=číslování kreténů dle časové osy). Ale jelikož se původně chovala jako plnohodnotný kretén, tak dostane malé „k“ a nulu. Tedy „k0“. Pochopíte později.

Člověk se občas dostane do situace, kdy se nejde s jiným člověkem domluvit. Jeden je protivný, třeba se blbě vyspal, nebo je v kocovině, nebo se vzbudil prdelkou nahoru, anebo jen nemá čas. „Zavolám později“, oznámím do telefonu a opravdu zavolám později a doufám, že to bude OK. Ale „K1“ tedy ten zvukař, byl tak protivný, arogantní a nepřístupný jakékoli dohodě, že jsem nechápal.

Den druhý: Volám „K1“ a zase jenom arogantní a hnusný tón v hlase bez jakékoli ochoty spolupracovat. Šlo jen o to, jak si z jeho mixpultu vzít zvukový signál. Nic víc! Neochota, nevládnost. Chtěl jsem se jen domluvit, jak si ten signál od něj vezmu do záznamu, do počítače.

Den třetí: Pověřil jsem Andreje s ukrajinským přízvukem, aby alespoň zjistil, co má za mixpult. (Andrej se v těchto technologiích vyzná daleko víc, než já.) U telefonátu jsem byl. I když má Andrej přízvuk, dá se mu rozumět. Ale druhá strana nic: „Já vám nerozumím“ a „K1“ zvyšoval do telefonu hlas. Andrej: „Ja nezlobim, ja chci domluvit“ „K1“, s arogancí jemu vlastní, se s ním přestal bavit. Konec telefonátu. S Andrejem jsme začali elaborovat, jak nejjednodušeji

zařídí záznam zvuku. Dáša byla v tu chvíli připravena vypít tři flašky vína, aby o ní nikdo několik dní nevěděl. Jenže musela to nějak dotáhnout.

V předvečer výjezdu mi volala a já Dášeňku ujišťoval, ať to pustí z hlavy, že to máme vymyšlené a já tam pojedou a s klidem, většinou mně vlastním, a s kretény se nějak domluví. Jenže jsem netušil, kolik kreténů lze potkat v jednom údolí a navíc jednoho nad údolím.

Je pátek, 13 hodin

Odjíždím s dobrou myslí, že to nějak natočíme společně s týmem kameramanů pana Messyho. Dáša je znovu ujištěna, že se nemusí bát, že jsem se obrnil nejvyšší mírou trpělivosti, pochopením a smířlivostí.

To bych nečekal: Navigace mne vede někam do lesů a hájů po uzounké, sic asfaltce, ale nic moc. Spousta srnek, zajíců a lišek mi přebíhá před autem. Šest kilometrů cesty někam, kde se mohlo stát cokoli a nikdo by mne nenašel. Nejsem strašpytel a s koncem života tak nějak počítám. Ale tady jsem se opravdu bál. Přijíždím ke křižovatce, kde mám odbočit doleva. Vidím bílý přístřešek a pod ním ženu a muže. Říkám si: „Asi trampové.“ Jak jsem se myšlil.

Tak pojďme začít s číslováním: ,k0' ještě úplně neznáme, poznáme později, ,K1' je jasná jednička a můj favorit. Jsme u ,K2'.

Nazvěme to horní drálníci

,K2': předúdolní kretén. Chci odbočit doleva dle navigace a vidím ženu a může, jak vybíhají z podpřístřešku a mávají. „Že by stopaři?“ proběhlo mi hlavou. Zastavuji, stahuji okénko a ptám se: „Co se děje?“ Místo odpovědi jsem dostal otázku. Chlapík se ptá: „Kdo jste?“ a tvářil se velmi nebezpečně. Žena šla asi pro samopal, aby mne zlikvidovala. „Jsem z televize zvukař a jedu sem natočit ten festival.“ „Jste z Televize 11?“ ,K2' vypadal dosti podezíravě. Ženu jsem neviděl ani ve zpětném zrcátku a měl jsem blbé tušení. „Jsem od pana Mahuly a mám to jet natočit. Nevím pro kterou televizi, ale jedenáctku neznám.“ To asi byla chyba. „Ale mám tady papír, komu zavolat, chvílku počkejte.“ Vylovil jsem papíry a našel telefonní číslo na šéfa festivalu.

„Účastník je nedostupný.“ Oznámil telefon mému uchu. „Jó, pane, tady se nedovoláte.“ „Tak co s tím?“ ptám se. „Já se rád vrátím domů“. Dodal jsem. Chlapík hloubavě pokýval hlavou a pak řekl: „Počkejte, mám tu vysílačku.“ Odešel a dokonce jsem zahlédl tu ženu a neměla v ruce ani kalašnikovu ani pancéřovou pěst. Trochu se mi ulevilo.

,K2' se po chvíli vrátil a řekl „Můžete jet, cesta je volná.“ „Cesta je volná?“ zamyslel jsem se krátce. Rozjel jsem se a po chvíli pochopil. Ta cesta byla ještě užší. I srnka by se klepala strachy tudy jít. Jel jsem tak deset a v očích

smrt. Pak se cesta svažovala do údolí a já začínal tušit.

Konečně civilizace a ,K3'

Pardon. Pakliže jsem za civilizaci považoval ,Dolní vrátnici', hodně jsem se spletl. Předemnou závora. Takový kmen z mladého stromu. Zastavuji a zase po levici přístřešek, tentokrát maskáčový. Přišel ,K3' a opakuje se obdobný výslech, jako s ,K2' s jedním rozdílem: „Tady ale parkovat nemůžete!“ „Mám tady ale techniku a nebudu to tahat kilometr.“ Odvětil jsem a ,K3' mne tedy pustil s tím, že ale po vyložení musím pryč.

Už mne napadl název údolí. Zaparkoval jsem a bylo mi jasné, že musím najít ,K1'. Toho jsem se obával nejvíce, neboť telefonáty mnohé předurčily. Jdu tedy k přístřešku, kde jsem tušil zvukaře. Nikdo. Jdu za pódium a nacházím v zázemí několik lidí. „Dobrý den. Kde najdu zvukaře?“ ptám se pokorně. „Není u mixu?“ ptá se chlapík pojíždající klobásu. „Tam není, dobře, počkám, až se objeví.“ Odešel jsem ze zákulisí, neboť jsem byl odhodlán nikomu nepřekážet, ale při tom odvést práci, za kterou mne poslali.

Na louce jsem si tedy zapálil cigaretu a sledoval stánek s mixpultem, až tam bude více zalidněno. Po chvílce ale ze zákulisí vyšla ta postava, teď bez klobásy, a mávala na mne. Chlapík něco říkal jinému člověku. Zatušil jsem, že konečně poznám ,K1' v celé své ,káčkosti'. A stalo se. Opravdu on. Obrnil jsem se laskavostí, zdvořilostí a tolerancí a kráčím k těm chlapíkům. Jeden se odebral zpět ke své klobáse a nechal mne napospas ,K1'. „Dobrý den, jsem Hynek Pulec a měl bych tu zaznamenat zvuk.

Pro zjednodušení bych chtěl jen levou a pravou, a to je vše.“ Doufal jsem, že se mu zavděčím jednoduchostí řešení týdenního problému. Jo, mýlil jsem se. ,K1' se předvedl v plné své kráse: „S váma je to těžký!“ Pohlédl na mne opovrživě. Šli jsme tedy ke stánku, zakrývajícímu onen mixpult, a potažmo pak samozřejmě i ,K1'. „Kam si můžu dát počítač?“ ptám se pokorně, neb jsem se obrnil. V duchu mne napadlo ho kopnout tam, a on by přeletěl ten mix a kutálel se z kopce, až by se zarazil o pódium. Jak bych se smál! Tedy až do soudního přelíčení za újmu na zdraví, nebo tak něco.

„Můžu tady, anebo někde za pódium.“ „Mně je to jedno, ale tady není místo.“ Odpověděl pohoršen mou otázkou. „Dobře, zalezu si někam do zákulisí, abych nepřekážel a bude. Kam se můžu zapojit?“ ptám se nanejvýš uctivě. „Musím to tady nastavit.“ Brumlal protivně. „Bude horní stagebox 15 a 16.“ (Stagebox je krabice s konektory na pódium a je propojená s mixpultem a zvukař má možnost do jednotlivých konektorů poslat cokoli. V mém případě to, co leze do repráků: levá a pravá, tedy stereo). „Na pódium najdi Hamásku, stará se mi tam o techniku.“ Zabručel protiva ,K1' a já odešel. Předěšlu, že to byl poslední rozhovor s ním. (Ale to jsem ještě nevěděl. Předěsíám pro slabší náтуры, aby se o mne nebály).

Konečně nějaký posun

Zase zdravím v zákulisí pódia: „Znovu otravuji, hledám pana Hamásku.“ Ozval se smích a jeden z těch, co tam kecali a popíjeli pivo, mi vysvětlil, že Hamáška je ženská a že ji najdu někde na pódium. „Zdravím, hledám Hamásku!“

pozdravím bodře. „Jo, támhle v kumbále.“ Odpoví kdosi, ale to už z kumbálu vychází Hamáska a ptá se: „Copak?“ Divím se, že není kretén, tváří se kamarádsky. „Jsem z televize zvukař a posílá mě váš zvukař, že si mám zapojit do horního stageboxu 15 a 16. „Jó, to je můj manžel, tady to je.“ Dovedla mne ke kýžené krabici. V tu chvíli mi došlo, že hovořím s ,k0'. „Výborně, to si zapojím, ale kam si můžu dát počítač? Abych nepřekážel.“ „To je jedno, jak vám to vyhovuje.“ Odpověděla a já byl šťasten, že nehovořím s kreténem.

Našel jsem si kout s bordelem. Na něj jsem umístil počítač a zvukový modul a jal se zapojovat. Zdá se, že už je vše v pořádku. Signál z mixpultu funguje, vidím signál z ruchových mikrofonů. (To jsou potlesky diváků.) Žádná potíž. Dokonce přijeli i kameramani a po nějakých těch dohadech postavili kamery.

Konečně záznam

Je pátek 18:00 a první kapela nastupuje. Zapínám záznam a mizím, abych nepřekážel. Totiž, nejhorší práce je nuda v práci a tu jsem si užil dvoudenní. Jdu si sednout do auta a že budu něco dělat. Vzal jsem si s sebou i svůj počítač. A ejhle, žádný signál, žádný internet, prostě údolí kreténů. Mimo chodem moderátoři na pódiu říkají: „Stáhněte si do mobilu aplikaci festivalu a můžete...“ To je jedno, co můžete, když ani nestáhnou, když není signál. Trochu trapas na pódiu, ale snaha byla.

Kapela hraje a záznam jede jak u mne u zvuku, tak i kamerám. Paráda. Nudím se v autě. Je hic. Nechávám otevřené dveře, abych nechal ovívat mé

tělo alespoň mírným vánkem. Začínám přemýšlet o čemkoli, abych nějak zaměstnal mozek. Nic. Ale přichází ,K3'. Vlastně vysvobození z nudy. Přichází rozhodným krokem, že si to se mnou vyřídí: „Tak už si konečně přeparkuješ?!“ tvářil se kreténovsky, drze mi začal tykat, a to mne bavilo. Se smířlivostí mojí vlastní jsem s úsměvem prozradil, že nikoli: „Mám tu ještě světla a nevím, zda budou potřeba, omlouvám se, čekám, až se sešerí.“ Chlapík ,K3' odešel s funěním našťvaného dinosaura.

Kapela za kapelou a ,K3' okolo mne chodí jak lev v kleci. Jenže nakonec mne nechal být. Tušil, že vymyslím zase nějakou výmluvu. Asi měl pak špatný spánek, když jsem odjel. Asi nemohl skousnout, že mne nevyhostil. Ale co přijde druhý den, až zase přijedu? Aha...

Ubytování

Dášeňka, naše produkční a já její podřadný. Dášeňka mi prozradila, že tam mám ,asi' domluvené ubytování. Že to pán řeší, že se tam mám zeptat. V tu chvíli mne napadlo, že lze přespat ve spacáku v autě. To však nebylo možné kvůli ,K3'. Další možnost byla, že odjedu domů a dopoledne se vrátím. Ta možnost s ubytováním má totiž problém: Spát před bivakem v autě mi přišlo velmi potupné, a tak jsem zvolil variantu ,moje milá postýlko' a jel domů, do Budějč'.

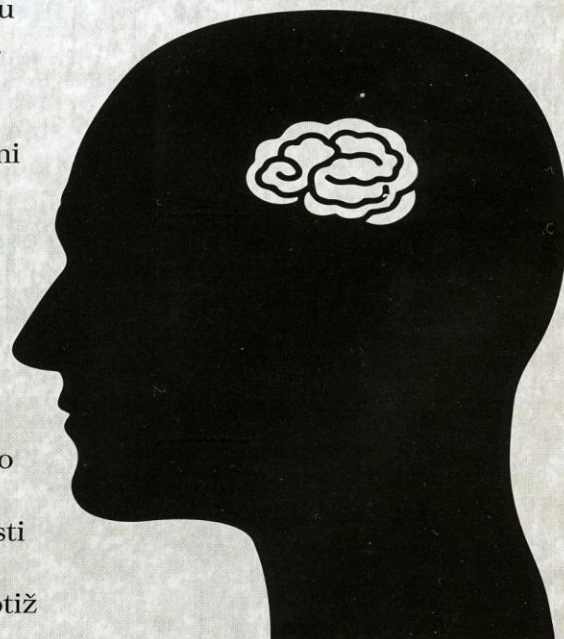
Pro vysvětlenou: Kdybych opustil objekt za ubytováním, zatím, co mám za sebou ,K1' a ,k0', už bych nesměl vůbec nic. Tímto se omlouvám Dášeňce, že jsem nevyužil nejisté možnosti a v půl jedné v noci našel své bydliště. ,K2' a ,K3' by mne totiž

po příjezdu z domluvy ubytování do areálu znovu nepustili.

Den druhý

Je 8:45, vyjíždím z bezpečí domova a už jsem si jist, ,K3' s klidem naštvu! Mám výbornou náladu: Už vím!!! Ale nad ,K2' visí otazník. Dostanu se přes něj? Horní vrátnici jsem bral jako zlom dne. Pakliže překonám kótu (nevím): horní vrátnici, tedy K2, jsem předurčen naštvat K3 a jen se pousmát: „Ahoj, floutku!“, představoval jsem si... Vůbec představitost dokáže dodat odvalu. Se mi o tom i zdálo a byl to nádherný a povzbuzující sen. Na pumpě jsem si dal hnusné kafe na sebevědomí a bagetu ještě hnusnější a patřičně se připravil k příjezdu k předúdolní ,K2'.

Už se blížím po úzkých cestičkách a najednou vidím tu prokletou boudu, chlapa a ženu a navíc, překvapivě i auto Messyho opodál. Vyzbrojen kávou a bagetou jsem byl nachystán na jakýkoli útok i úprk. „Jo, to jste vy?“ oslovil mne ten chlap a žena bez kalašnikova stála opodál, „Cesta volná?“ zeptal se týpek ,K2' do vysílačky. „Můžou.“ Zachrastilo

mu v krabíčce. „Jedou dvě auta!“ zachrastil na odpověď ‚K2‘ pro ‚K3‘. To ale netušil, že na ‚K3‘ mám připravenou lest.

Ale co čert nechtěl, Objevil se ‚K4‘. Někde uprostřed mezi ‚K2‘ a ‚K3‘ zřídili novou, parkovací vrátnici. Zhruba v tom místě, kde jsem chtěl přelstít ‚K3‘. Tedy dolní vrátnici. ‚K4‘ mi říká: „Pane, dolů můžete jet jenom vyložit a pak zaparkujete tady.“ Usmál jsem se jak vítěz, co zrovna sbalil krásnou holku a zeptal se: „Můžu tady zaparkovat rovnou?“ ‚K4‘ překvapen, neb byl upozorněn na příjezd drzouna, mi okamžitě ukázal, kam mohu zaparkovat. Ono to nebylo parkoviště, ale les tam někde mezi stromy neoznačená parkovací místa. Dokonce mi i ukazoval levou a pravou. Asi netušil, že jsem asi tak třikrát zkušenější řidič než on. Jó, myslel to dobře. Uznávám. Ale já zvítězil.

Scházím z kopce s pocitem vítěze bitvy, v ruce jen počítač. Potkávám ‚K3‘ pod stánkem maskáčovým. „Zdravím!“ pozdravím ‚K3‘ s úsměvem. ‚K3‘ nechápe, že jdu pěšky. Zamrzly mu argumenty i nadávky. Jen čumí. „Vždyť jsme se večer dohodli, že sem nesmím,“ prohlašuji bodře a s hezkou náladou si vykračuji, pohupující si taškou s počítačem. A on zase jen čuměl. Neměl slov. Chudák.

Objev sloleli:

Už nějak pozdě večer v pátek mi bylo sděleno od kolegů ze Slovenska, že existuje jakési VIP občerstvení za maskáčovou plachtou. A vida, dostal jsem i lísteček se seznamem pochutin, na které mám nárok. Vypil jsem tedy jednu bílou limonádu a přidal k ní klobásu.

Dnes, tedy v sobotu, jsem již věděl a patřičně jsem se jal vyžrat a vypít vše kreténům. Seznam tedy nebyl nekonečný, ale nestrádal jsem. Na rozdíl od pátku tu měli zcela originální zelenou limonádu. Pan Messy ji nazval ‚Žabovienka‘. Bylo mi to milé, neb se to hodilo k mému jménu: ‚Pulec‘, chcete-li: ‚Předžab‘. Navečer jsem takhle přišel k takové mladé a hezoučké obsluze pochutin a říkám: „Dal bych si jednu žabovienku.“ Slečna na dvě vteřiny ztratila vědomí a pak mi opětovala úsměv: „Chvilku mi to trvalo!“ zatvářila se pobaveně a nalila mi kýženou zelenou vodu.

Konec:

Když jsem do toho údolí přijel v tu sobotu okolo jedenácté, řekl jsem si: „Ještě 13 hodin, a bylo mi zle. Strídavě jsem chodil zapnout a vypnout záznam zvuku a říkal si: „Jestě 8 hodin,“ a bylo mi zle. „Ještě čtyři hodiny,“ a bylo mi líp. „Ještě hodinu.“ Už jsem v duchu plánoval, jak nejrychleji sbalit počítač, mikrofony a kabely.

Opravdu konec. Počítač byl v kabele i se zvukovou kartou za dvě minuty. Ruchové mikrofony i se stojany v autě za další tři minuty. Vrátil jsem se jen pro kabeláž. Nezdržoval jsem se poctivým motáním kabelů, jen jsem je přiblížil a vytvořil obrovský chumel. To byla moje druhá a poslední cesta do auta. S ‚k0‘ jsem se pozdravil s poděkováním za spolupráci a ‚k0‘ se na mne usmála. Onen chumel jsem mrsknul ledabyle do nákladového prostoru, rozloučil se se slovenskými kolegy a navigoval se do postele.

Mele posleť:

Tu jsem objevil okolo druhého ráno. Nedělní probuzení bylo

nádherné. Kafe na zahradě a ‚Údolí kreténů‘ za mnou. Svítí sluníčko a jediné, co mne straší je to, že to vše musím sestříhat. Omlouvám se. Mně ten stříh nevádí, jen mi to bude připomínat to údolí. I když: Vulgárního a sebestředného ‚umělce‘ a ‚namyšlenou kníkalku‘ budu stříhat se skřípěním mých zbytků chrupu. Ale to dám. Přežil jsem údolí, pak přežiji vše.

Vněco jsem doufat:

Když už jsem byl v tom údolí, předpokládal jsem, že se potkám s vynálezcem. Jó, s tím, co vymyslel kšandy víčkům k pet lahvím. Nestalo se. A přitom by do toho údolí tolik patřil. Asi se přede mnou skrýval. Byl bych hodný, jen bych se jej zeptal: „PROČ?!!!!“ (Je fakt, že bych u toho docela křičel. A to jsem klidás...)

Jsem o měsíc starší

Mám sestříháno. Dnes jsem si doma pustil některé kapely a zatím, co mi v kastrolu bublaly brambory a v troubě chrastilo maso, poslouchal jsem. ‚Kníkalku‘ nikoli, to by mohlo ohrozit mé duševní zdraví. Za chvilku si dám papů a vás, moji milí čtenáři zdravím s pozdravem: Mám to za sebou. Ufff.

MYTTO:

PAKLIŽE SE S KRETÉNEM HÁDÁŠ VÍCE NEŽ DVACET VTEŘIN, PAK UŽ SE HÁDAJÍ DVA KRETÉNI.

Jan Werich.

Váš HyPulík

